

Sygn. akt III AUa 74/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maria Pietkun
Sędziowie:	SSA Stanisława Kubica (spr.) SSO del. Ireneusz Lejczak
Protokolant:	Magdalena Krucka

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku E. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wydanie zaświadczenia

na skutek apelacji E. L.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

z dnia 24 listopada 2011 r. sygn. akt V U 983/11

I. **oddala apelację,**

II. **zasądza od wnioskodawczynie na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie E. L. w odwołaniu od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 16 czerwca 2011 roku zmieniającej decyzję z dnia 25 lutego 2011 roku w ten sposób, że w sentencji decyzji po słowach: odmawia pani E. L. wydania zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru pobieranej emerytury, obliczonej przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniu 1 marca 2006 roku, 1 marca 2008 roku, 1 marca 2009 roku, 1 marca 2010 roku po przecinku dopisuje słowa 1 marca 2011 roku, domagała się jej zmiany w kierunku zobowiązania organu rentowego do wydania zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru pobieranej emerytury z uwzględnieniem kwot bazowych obowiązujących w dniu 1 marca 2006 roku, 1 marca 2008 roku, 1 marca 2009 roku, 1 marca 2010 roku, 1 marca 2011 roku.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny: wnioskodawczyni E. L. urodziła 21 listopada 1926 roku. Na podstawie art. 194a ustawy o emeryturach i rentach z FUS – decyzją w dniu 1 marca 2006 roku została ustalona podstawa wymiaru emerytury od kwoty bazowej wynoszącej 100% przeciętnego wynagrodzenia przyjętego do obliczenia wysokości świadczenia wynoszącej 717,16 zł. Podstawa wymiaru emerytury po ponownym ustaleniu z uwzględnieniem waloryzacji przypadających w okresie do 28 lutego 2006 roku wynosiła 1.815,97 zł. Organ rentowy wskazał, że świadczenie E. L. nie podlegało przeliczeniu od podstawy wymiaru obliczonej przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniu 1 marca 2006 roku, w dniu 1 marca 2008 roku, w dniu 1 marca 2009 roku, w dniu 1 marca 2010 roku oraz w dniu 1 marca 2011 roku. Emerytura i podstawa wymiaru emerytury E. L. podlegały waloryzacji w terminach: od dnia 1 marca 2006 roku – wskaźnikiem waloryzacyjnym wynoszącym 106,20%, od dnia 1 marca 2008 roku – wskaźnikiem waloryzacyjnym wynoszącym 106,50%, od dnia 1 marca 2009 roku – wskaźnikiem waloryzacyjnym wynoszącym 106,10%, od dnia 1 marca 2010 roku – wskaźnikiem waloryzacyjnym wynoszącym 104,62%, od dnia 1 marca 2011 roku – wskaźnikiem waloryzacyjnym wynoszącym 103,10%. Wnioskodawczyni pismem z dnia 9 grudnia 2010 roku wystąpiła o wydanie zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru pobieranej emerytury, obliczonej przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniu 1 marca 2006 roku, 1 marca 2008 roku, 1 marca 2009 roku i 1 marca 2010 roku. Zakład Ubezpieczeń Społecznych O/L. w dniu 11 stycznia 2011 roku wydał ubezpieczonej zaświadczenie potwierdzające kwoty podstawy wymiaru, które obowiązywały w dniu 1 marca 2006 roku, 1 marca 2008 roku, 1 marca 2009 roku i 1 marca 2010 roku. Z pismem tym wnioskodawczyni nie zgodziła się i wystąpiła o ponowne wydanie zaświadczenia. Organ rentowy ponownie wydał zaświadczenie w dniu 3 lutego 2011 roku. Wnioskodawczyni we wnioskach z dnia 2 stycznia 2011 roku, 8 lutego 2011 roku, 10 lutego 2011 roku, 17 lutego i 19 lutego 2011 roku złożonych do organu rentowego, wystąpiła o wydanie zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru pobieranej emerytury, obliczonej przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniu 1 marca 2006 roku, 1 marca 2008 roku, 1 marca 2009 roku, 1 marca 2010 roku, 1 marca 2011 roku. Decyzją z dnia 25 lutego 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., odmówił wnioskodawczyni E. L. wydania zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru pobieranej emerytury, obliczonej przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniu 1 marca 2006 roku, 1 marca 2008 roku, 1 marca 2009 roku, 1 marca 2010 roku. W uzasadnieniu organ rentowy, powołując się na art. 217 k.p.a. wskazał, iż brak jest podstaw do wydania wnioskowanego przez ubezpieczoną zaświadczenia, a nadto, iż świadczenie wnioskodawczyni nie podlegało przeliczeniu od podstawy wymiaru obliczonej przy zastosowaniu wskazanych przez ubezpieczoną kwot bazowych. Wobec powyższego, brak podstaw do wydania żądanego zaświadczenia. Wnioskodawczyni pismem z dnia 8 marca 2011 roku złożyła skargę na bezczynność organu podnosząc, że organ rentowy nie wydał jej w ustawowym terminie żądanego zaświadczenia. Pisma wnioskodawczyni z dnia 21 maja 2011 roku i z dnia 23 maja 2011 roku organ rentowy potraktował jako odwołania od decyzji z dnia 25 lutego 2011 roku i pomimo prawidłowego pouczenia o prawie zaskarżenia wskazanej decyzji do Sądu Okręgowego w Legnicy, wnioskodawczyni zamiast do sądu powszechnego, złożyła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we W. na bezczynność organu rentowego w zakresie nie wydania przez niego żądanego zaświadczenia. Z ostrożności procesowej, ZUS wniósł o oddalenie odwołania, uzasadniając swoje stanowisko w tym zakresie jak w zaskarżonej decyzji. Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2011 roku, sygn. akt VU 695/11 Sąd Okręgowy w Legnicy odrzucił odwołania E. L. od decyzji z dnia 25 lutego 2011 roku, jako wniesione po terminie. Wnioskodawczyni wniosła zażalenie od wskazanego postanowienia, które w wyniku rozpoznania przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zostało oddalone postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2011 roku.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy wyrokiem z dnia 24 listopada 2011 roku oddalił odwołanie wnioskodawczyni.

W uzasadnieniu do wyroku Sąd Okręgowy wskazał, iż brak jest przepisu, nakładającego na organ rentowy wydania zaświadczenia o żądanej przez ubezpieczoną treści. Organ rentowy w wyniku stwierdzenia, że w decyzji z dnia 25 lutego 2011 roku pominięty został wniosek ubezpieczonej z dnia 17 lutego 2011 roku dotyczący zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru pobieranej emerytury obliczonej przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w

dniu 1 marca 2011 roku zaskarżoną decyzją z dnia 16 czerwca 2011 roku dokonał zmiany prawomocnej decyzji z dnia 25 lutego 2011 roku poprzez dopisanie słowa „1 marca 2011 roku”. Zdaniem Sądu z treści powołanych przepisów organ rentowy dokonał zmiany zaskarżonej decyzji w oparciu o przepisy ustawy. Decyzja która została zmieniona dotyczyła odmowy E. L. wydania zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru pobieranej emerytury, obliczonej przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniu 1 marca 2006 roku, 1 marca 2008 roku, 1 marca 2009 roku, 1 marca 2010 roku. Świadczenie wnioskodawczyni nie podlegało przeliczeniu od podstawy wymiaru obliczonej przy zastosowaniu wskazanych przez ubezpieczoną kwot bazowych. Wobec powyższego, brak podstaw do wydania żądanego zaświadczenia. Z powyższych względów zdaniem Sądu Okręgowego uznać należało, że w rozpoznawanej sprawie brak podstaw do wydania zaświadczenia o treści żądanej przez ubezpieczoną na podstawie powołanego przepisu kodeksu postępowania administracyjnego. Z przedstawionych wyżej względów uznać należało, iż brak jest podstaw w rozpoznawanej sprawie do uwzględnienia żądania wnioskodawczyni.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła wnioskodawczyni, która zaskarżając wyrok w całości zarzuciła mu, iż jest krzywdzący. Wnioskodawczyni wskazała, iż organ rentowy nie wydał jej prawidłowego zaświadczenia w sprawie ustalenia wartości podstawy wymiaru jej emerytury. Wskazując na powyższy zarzut wnioskodawczyni wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja wnioskodawcy nie podlega uwzględnieniu.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji zgromadził w sprawie wystarczający materiał dowodowy, a jego ocena nie narusza granic zastrzeżonych dla swobodnej oceny materiału dowodowego (art. 233 § 1 kpc). Wbrew zarzutom podnoszonym w apelacji, Sąd I instancji wydał trafne rozstrzygnięcie znajdujące uzasadnienie w całokształcie sprawy oraz treści obowiązujących przepisów, a Sąd Apelacyjny aprobując w pełni te ustalenia, przyjmuje je za własne bez potrzeby szczegółowego ich przytaczania.

Zgodnie z treścią przepisu art. 83 a ust. 2 decyzje ostateczne Zakładu, od których nie zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu, mogą być z urzędu przez Zakład uchylone, zmienione lub unieważnione, na zasadach określonych w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego.

W rozumieniu powyższych przepisów słusznie uznał Sąd Okręgowy prawidłowość decyzji organu rentowego. Organ rentowy wydał decyzję w oparciu wskazany powyżej przepis ustawy systemowej zmieniając z urzędu jej treść o brakującą datę. Wskazać należy, iż zaskarżona decyzja organu rentowego dotyczyła prawomocnej decyzji z dnia 25 lutego 2011 roku odmawiającej wnioskodawczyni wydania zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru pobieranej emerytury obliczonej przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniu 1 marca 2006 roku, 1 marca 2008 roku, 1 marca 2009 roku i 1 marca 2010 roku.

Odnosząc się natomiast do zarzutów wnioskodawczyni dotyczących wydania zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru pobieranej emerytury obliczonej przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniu 1 marca 2006 roku, 1 marca 2008 roku, 1 marca 2009 roku i 1 marca 2010 roku wskazać należy, iż nie znajdują one oparcia w przepisach obowiązującego prawa.

Zgodnie z treścią przepisu art. 217 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego istnieją dwie odrębne podstawy do wydania zaświadczenia przez organy państwowe. Po pierwsze dotyczy to sytuacji urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanów prawnego wymaganych przepisem prawa. W takim przypadku organ administracji ma obowiązek wydania zaświadczenia, o ile stosowne dane znajdują się w jego posiadaniu. W drugim przypadku zaświadczenie wydaje się, jeżeli osoba ubiega się o zaświadczenie ze względu na swój interes prawny w urzędowym potwierdzeniu określonych faktów lub stanu prawnego.

W odpowiedzi na żądanie wnioskodawczyni zostało jej wydane zaświadczenie potwierdzające kwoty podstawy wymiaru, które obowiązywały w dniu 01.03.2006 r., 01.03.2008 r., 01.03.2009 r., 01.03.2010 r. Natomiast żądanie

wnioskodawczynie dotyczące wydania zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru pobieranej emerytury obliczonej przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniu 1 marca 2006 roku, 1 marca 2008 roku, 1 marca 2009 roku i 1 marca 2010 roku nie znajdują oparcia w żadnym przepisie prawa. Brak jest bowiem przepisów nakładających na organ rentowy obowiązek wydania zaświadczenia o treści żądanej przez wnioskodawczynię.

Sąd Apelacyjny w pełni zgadza się z ustaleniami dokonanyymi przez Sąd I instancji. Sąd Okręgowy słusznie uznał, iż decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odmawiająca wnioskodawczynie wydania zaświadczenia o żądanej przez nią treści jest prawidłowa i zgodna z obowiązującymi przepisami prawa.

Z wymienionych względów Sąd Apelacyjny orzekł o oddaleniu apelacji na podstawie art. 385 kpc.

Orzeczenie o kosztach oparto na podstawie przepisu art. 98 kodeksu postępowania cywilnego oraz § 12 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

R.S.